

[Kaj Hansen.]

de partier – retsforbundet, venstresocialisterne, Danmarks kommunistiske parti og socialistisk folkeparti – der har tilsluttet sig betænkningen, kunne have opnået flertal for at få stoppet spekuleringen i ejerlejligheder. Det skal siges, for man bør være klar over ude omkring i landet, at sådan forholder det sig.

Der er mange detaljer i alle disse ændringsforslag, og jeg skal ikke gå dem igennem, men henvise til det udførlige betænkningssbidrag, der ligger fra de fire partiers side. Man kan sige, at disse ændringsforslag, både de oprindelige fra ministeren og også dem, der er kommet til siden, danner lap på lap, faktisk en helt uoverskuelig jungle nu, hvad angår ejerlejligheder.

Vi vil stort set undlade at stemme for de af ministeren stillede ændringsforslag, men der er dog nogle grove ting imellem.

Det groveste er vel nok ændringsforslag nr. 21. Det har en særlig historie. Det er i virkeligheden noget, som socialdemokratiet helt frivilligt har påtaget sig endog efter pres fra fremskridtspartiet og andre borgerlige partier. Dette ændringsforslag kan jo se meget uskyldigt ud, men hvad betyder det? Det betyder i virkeligheden, at der foruden de 27.000, der i forvejen kunne slippe igennem efter den gamle lov, kommer flere til. Ministeren hævder nu, at det nok ikke vil dreje sig om mere end 3.000 yderligere, det vil altså sige 30.000, men det hviler på et skøn, og der er jo andre, der skønner, at det vil blive 35.000 eller 40.000, som vil slippe igennem. Det vil altså sige, at lige til allersidst her var der nogle flere ejendomsbesiddere, som skulle være med i dansen om guldkalven. Hvorfor i alverden deler man milliarderne ud, uden at der overhovedet er nogen grund til det? Det er klart, at sådan et ændringsforslag må vi gå skarpt imod.

Så var der den socialdemokratiske ordfører, fru Winnie Russell. Jeg husker, da fru Winnie Russell var ordfører, da selve ejerlejlighedsloven var til behandling første gang, hvor fru Winnie Russell glædede sig over de vældig gode ting, der ville komme ud af denne lov. Jeg ved godt, at glæden er forstummet efterhånden, men jeg tror også, at fru Winnie Russell er for godtroende, hvis hun tror, at de forbedringer, som hun mener der er tale om her, vil stoppe spekuleringen.

Jeg kan også henvise fru Winnie Russell til at læse den henvendelse, der er kommet fra

Lejernes Landsorganisation, hvori man siger: Hvorfor i alverden bruger man nu ikke det flertal, der er til stede, til at få stoppet spekuleringen i ejerlejligheder? Det er jo næsten et folkekrav; der kan ikke være ret mange her i landet, der ønsker at holde hånden over disse ejendomsbesiddere. Eller hvis fru Winnie Russell læser, hvad formanden for De københavnske Huslejerforeninger, Gunnar Ulbæk, i dag udtaler til Information, skulle det faktisk ikke være så vanskeligt for fru Winnie Russell og andre socialdemokrater at hitte ud af, at det, man faktisk skulle gøre, er det, jeg nu skal komme ind på. Det er det ændringsforslag, som er stillet af de 3 partier venstresocialisterne, retsforbundet og kommunisterne, og som har fået SFs tilslutning. Det går i al sin enkelhed ud på, at nu stopper man for udstykning af ejerlejligheder i private udlejningsejendomme, og man stopper også for salget af udstykkede, men ikke tidligere solgte lejligheder.

Der står udtrykkeligt, at det ikke skal være for evig tid, men det skal være, til der er tilvejebragt en anden lovgivning, som sætter en effektiv bom for spekulation i jord og fast ejendom. Det vil være det rigtige at gennemføre i denne situation, og jeg er 100 pct. sikker på, at hvis det blev sendt ud til afstemning, ville det få 90 pct. også af de socialdemokratiske vælgere tilslutning. Når man snakker så meget om ansvarlighed, er det jo en ansvarlighed, der ikke alene skal komme til udtryk i ord, den skulle også gerne komme det i gerning, når chancen er til det, og det er den nu.

Jeg er imidlertid overbevist om, at det er ikke sidste gang, man kommer til at behandle denne ejerlejlighedslov, fordi der er ikke sat stop for spekuleringen, og man vil komme til at se mange uhyrligheder fortsætte på en sådan måde, at folk tager sig til hovedet og tænker: hvad er det dog, de nu har gennemført i folketinget, de partier, som indgik dette forlig?

Det er jo også sådan, at det, det i virkeligheden drejer sig om her, er en holdning, det er et spørgsmål om principper, det er et spørgsmål om, hvordan man ser på boligen, om man regner boligen bare som en almindelig brugsgenstand, eller man regner den som en virkelig social faktor i samfundet. Boligen har jo også noget at gøre med folks sundhed og sygdom, boligen har noget at gøre med familiens trivsel og børnenes opvækst, boligen har noget at gøre med kriminaliteten osv. Derfor skulle det også være sådan, at socialdemokratiet, der dog tidli-